

synderlige Uoverensstemmelse mellem hendes sikkert fuldt oprigtige Fromhed og hendes Klædedragts og hele Levemaades udsøgte, ja forfinede Elegance, mellem de højtidelige Bibelsprog, hun yndede at anvende imod ham, og visse, ligesom forborgne og ganske jordiske Smilglimt, han undertiden kunde opfange om hendes Mund eller i Dybet af hendes endnu glimrende, mørkeblaa Øjne. I sin Hellighed som i sin Verdslighed var hun ham en æggende Gaade.

Mellem Landsmænd i Rom blev der snakket en Del om de to Adelsfruer og deres ungdommelige Rejsekavaler. Det var særlig Pers Forhold til Baronessen, som pirrede Nysgerrigheden hos dem. Denne Dames Følelser for ham var under Rejsen svulmet op til en stille, sværmerisk Tilbedelse. Hvergang man fortalte hende noget, udbrød hun med taarefyldte Øjne: „O, det maa De endelig fortælle Hr. Sidenius,“ — eller: „Hvor det vil more vor kære Ven at høre!“ Noget af det første, hun foretog sig efter Ankomsten til Rom, var at træffe Aftale med en Billedhugger om at modellere hans Byste.

Per mærkede godt, at den gamle Dame var bleven en ganske viljeløs Ting i hans Haand. Han havde maattet fortælle hende udførligt om sine Fremtidsplaner, og hun havde straks tilbudt ham sin Støtte. Da hun hørte om det Interessentskab til Virkeligørelse af hans Ideer, som netop var under Dannelse, blev hun saa begejstret, at hun endog talte om at sælge det ene af sine Godser for at sikre Foretagendet.

Per havde dog ikke kunnet faa sig til at drage nogensomhelst personlig Fordel af sin Magt over dette stakkels syge Menneske, allermindst efter at det til hans største Forskrækkelse var gaaet op